

Μονομελές Πρωτοδικείο Αμφίσσης 16/1994

Πηγή: ΕΕΔ, 55/96, σ. 364

Πρόεδρος: ΔΗΜ. ΜΥΛΩΝΑΣ (Πρωτοδίκης)

Δικηγόροι: κ.κ. Κ. Μπακογιάννης, Ηλ. Σκαρίμπας, Γ. Κάβουρας, Ι. Σακαλής,
Ευθ. Μπακογιάννη

Κατά την παρ. 1 του άρθρου 16 του από 14.7/25.7.1920 β.δ. με το οποίο κωδικοποιήθηκαν οι διατάξεις του ν. 551/1914, όσοι έπαθαν από ατύχημα του άρθρου 1, το οποίο μπορεί να αποδοθεί σε δόλο του εργοδότη ή του προσώπου που προστήθηκε από αυτόν, όπως και τα πρόσωπα τα οποία δικαιούνται κατά τις διατάξεις του άρθρου 6 αντί γι' αυτούς, έχουν το επιλεκτικό δικαίωμα να ασκούν την προσήκουσα αξίωση για αποζημίωση, είτε από τον παρόντα νόμο, είτε από το κοινό αστικό δίκαιο.

Το ίδιο ισχύει και για την περίπτωση κατά την οποία το ατύχημα επήλθε σε εργασία ή επιχείρηση στην οποία δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών που ισχύουν για τους όρους ασφαλείας και εξ αιτίας μη τηρήσεως αυτών.

Το ατύχημα έλαβε χώρα όταν ο ενάγων την 6 Μαρτίου 1993 και ώρα 10 πρωϊνήν επιχειρούσε να καθαρίσει το τύμπανο της μεταφορικής ταινίας από τα αδρανή υλικά και το τσιμέντο που είχαν επικολληθεί σ' αυτό με ένα σιδερένιο λοστό, θέτοντας σε λειτουργία τη μεταφορική ταινία για ευκολότερο καθαρισμό (αυτή η ενέργειά του ήταν και η αμέλεια που τον βαρύνει), με αποτέλεσμα, αφού δεν υπήρχαν διάδρομοι εκατέρωθεν της μεταφορικής ταινίας για να πατά και να στηρίζεται σταθερά, να έρθει σε επαφή με την ταινία το δεξί του χέρι, να παρασυρθεί και να εμπλακεί στο τύμπανο και την ταινία και να αποκοπεί στο βραχίονα.

Την εποχή του ατυχήματος οι εγκαταστάσεις στερούνταν επιβλέποντος μηχανικού και συντηρητού, όπως κατέθεσαν οι μάρτυρες ανταποδείξεως και η συντήρηση του συγκροτήματος γινόταν από τον ενάγοντα, ο οποίος είχε ειδικότητα χειριστού φορτωτού και τροφοδοτούσε τον αναμικτήρα με αδρανή υλικά. Επίσης, τα κινούμενα εξαρτήματα των ηλεκτροκινητήρων δεν προστατεύονταν με καλύματα και δεν υπήρχαν διάδρομοι κατά μήκος του ταινιοδρόμου.

Επομένως, ο τραυματισμός αυτού οφείλεται στην αμέλεια των οργάνων των εναγομένων, η οποία συνίσταται στο ότι αυτοί παρέλειψαν να προσλάβουν ειδικό συντηρητή και ανέθεσαν την εργασία αυτή σε ανίδεο εργατοτεχνίτη και δεν τοποθέτησαν εκατέρωθεν του ταινιόδρομου διαδρόμους για να γίνεται εύκολη η προσπέλαση.

Επίσης, κατά την ώρα της συντήρησης δεν υπήρχε επιβλέπων μηχανικός και όσα ισχυρίζονται οι εναγόμενες ότι ο ενάγων εκτελούσε εργασία και συντήρηση των εγκαταστάσεων του αναμικτήρος και των εξαρτημάτων αυτού, χωρίς εντολή, ημέρα Σάββατο, ενώ θα μπορούσε την συντήρηση να την εκτελέσει άλλη εργάσιμη ημέρα είναι αβάσιμα καθόσον το εργατοτεχνικό προσωπικό αυτών εργάζεται πέντε ημέρες την εβδομάδα και αμείβεται με το μήνα, κατά συνέπεια όλες τις εργάσιμες ημέρες το προσωπικό ήταν σε ετοιμότητα και μόνον το Σαββατοκύριακο μπορούσε να γίνει η συντήρηση των μηχανημάτων.

Όμως, για τον επελθόντα τραυματισμό του, συνετέλεσε και πταίσμα αυτού του παθόντα σε ποσοστό 30% συνισταμένο στο ότι επιχείρησε να καθαρίσει το τύμπανο της μεταφορικής ταινίας θέτοντας σε λειτουργία τον ηλεκτρικό κινητήρα που περιστρέφει την ταινία, ενώ γνώριζε ότι η εργασία αυτή ήταν άκρως επικίνδυνη να εκτελείται όταν λειτουργούσε η μεταφορική ταινία.

Μετά από αυτά το δικαστήριο, αφού έλαβε υπόψη του τις συνθήκες με τις οποίες έγινε το ατύχημα και συνεπεία αυτού ο ακρωτηριασμός του δεξιού χεριού του ενάγοντα, τον βαθμό του πταίσματος των διαδίκων την κοινωνική θέση, την περιουσιακή κατάσταση και τον ψυχικό πόνο που δοκίμασε ο ενάγων από τον τραυματισμό του, συνεπεία του οποίου έγινε ανάπηρος για εργασία για όλη του τη ζωή, κρίνει ότι αρκεί για ικανοποίηση της ηθικής βλάβης την οποία υπέστη από τη σε βάρος του αδικοπραξία, το ποσό των είκοσι εκατομμυρίων (20.000.000) δραχμών.

Επομένως, πρέπει να γίνει κατά ένα μέρος δεκτή η υπό κρίση αγωγή και ως ουσία βάσιμη, για το ποσό των είκοσι εκατομμυρίων δραχμών και να υποχρεωθούν οι εναγόμενες σε ολόκληρον η κάθε μια, να καταβάλουν στον ενάγοντα το παραπάνω ποσό νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής μέχρις εξοφλήσεως και να καταδικαστούν στη μερική δικαστική δαπάνη του ενάγοντα κατ' άρθρον 178 Κ.Πολ.Δ.

Από τις διατάξεις του ν. 551/1914 και από την αρχή του επαγγελματικού κινδύνου, επί της οποίας στηρίζεται όλο το σύστημα του παρόντος νόμου και η οποία αρχή απέρευσε από τη διαπίστωση, ότι το προσωπικό που απασχολείται στις επιχειρήσεις και εργασίες που αναφέρονται στο άρθρο 2 αυτού, λόγω της βαθμιαίας εξοικειώσεως του με τους κινδύνους που προέρχονται από τη λειτουργία τους και της απορροφήσεως της προσοχής του στην εκτέλεση των καθηκόντων του, οδηγείται σε παραμέληση της οφειλομένης προφυλάξεως από τους κινδύνους που το περιστοιχίζουν, προκύπτει ότι η αντικειμενική ευθύνη του εργοδότη για αποζημίωση καλύπτει την αμέλεια του υπαλλήλου ή εργάτη που προστήθηκε, όχι μόνον όταν το ατύχημα έπληξε τον ίδιο, αλλά και τους συναδέλφους του, επομένως στην περίπτωση της ειδικής αμελείας, εκείνης δηλαδή κατ' ακολουθίαν της οποίας δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις νόμου που ισχύουν για τους όρους ασφαλείας και στην οποία αναγνωρίζεται εκλεκτικό δικαίωμα αποζημιώσεως κατά τον ν. 551 ή το κοινό δίκαιο, ο παθών ή τα πρόσωπα του άρθρου 28 αντίστοιχα, μπορούν να ασκήσουν αγωγή η οποία χορηγείται σ' αυτούς από τις διατάξεις του κοινού δικαίου. Σε κάθε περίπτωση τα πρόσωπα αυτά μπορούν να ασκήσουν την αξίωσή τους για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής ή ψυχικής οδύνης την οποίαν δοκίμασαν από το ατύχημα (άρθρα 914, 922, 926, 929, 928, 299 και 932 Α.Κ.).

Στην υπό κρίση αγωγή ο ενάγων εκθέτει ότι με σύμβαση μισθώσεως εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, προσλήφθηκε από τη δεύτερη εναγομένη το έτος 1985, ως χειριστής φορτωτού για να εργαστεί στο παρασκευαστήριο ετοιμού σκυροδέματος. Ότι οι εναγόμενες εταιρείες προτριετίας περίπου συνέστησαν άτυπη κοινοπραξία, για την αποφυγή του μεταξύ τους ανταγωνισμού και για τη μονοπωλιακή διάθεση στην αγορά του ετοιμού σκυροδέματος, με ίση συμμετοχή στις πρώτες ύλες, το προσωπικό, την οργάνωση και τη λειτουργία του παρασκευαστηρίου στη θέση "Λ." Ιτέας Φωκίδας.

Ότι στην παραπάνω κοινοπραξία των εναγομένων εταιρειών ασχολήθηκε μέχρι την 6 Μαρτίου 1993, ημέρα Σάββατο. Κατά την ημέρα αυτή και ώρα 10 περίπου πρωϊνή, ο ενάγων εργαζόταν ως συντηρητής στον ταινιόδρομο τροφοδοσίας του αναμικτήρα, όπου η ταινία, η οποία τη στιγμή

εκείνη λειτουργούσε, του παρέσυρε το δεξί του χέρι και του το απέκοψε ψηλά στον βραχίονα.

Ζητεί δε να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να του καταβάλουν σε ολόκληρο η κάθε μια το ποσό των τριάντα εκατομμυρίων δραχμών, ως χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη από την εις βάρος του αδικοπραξία, νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής και μέχρις εξοφλήσεως, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή και να καταδικασθούν στη δικαστική του δαπάνη.

Από τις καταθέσεις των μαρτύρων, οι οποίοι εξετάστηκαν ενόρκως ενώπιον του δικαστηρίου τούτου και οι οποίες περιλαμβάνονται στο σχετικό πρακτικό συνεδριάσεώς του, από τα έγγραφα που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι και από όλη γενικά τη διαδικασία αποδείχτηκαν τα ακόλουθα πραγματικά γεγονότα:

Ο ενάγων με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου προσλήφθηκε ως χειριστής φορτωτού, από τη δεύτερη εναγομένη "Π.-ΕΠΕ", που εδρεύει στην Ιτέα Φωκίδας το έτος 1985 και εργαζόταν στο παρασκευαστήριο ετοιμού σκυροδέματος, στη θέση "Λ." του Δήμου Ιτέας.

Την 1^η Δεκεμβρίου 1990 και οι δύο εναγομένες εταιρείες συνέστησαν άτυπη κοινοπραξία για την αποφυγή του μεταξύ τους ανταγωνισμού, την μείωση των εξόδων και τη μονοπωλιακή διάθεση του ετοιμού σκυροδέματος στην περιοχή που αναγράφεται στο ιδιωτικό συμφωνητικό της κοινοπραξίας, με την ίση συμμετοχή στις πρώτες ύλες, το προσωπικό, την οργάνωση και λειτουργία του παρασκευαστηρίου, το οποίο ήταν ιδιοκτησίας της εταιρείας "Π.-ΕΠΕ"